
Kyrkomötet
Motion 2012:27
av Lennart Sacrédeus

Renässans för trohet och trohetslöften – för barnens trygghet i familjen

Förslag till kyrkomötesbeslut

Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att som en uppföljning av ärkebiskopens konferens för barn och unga i Uppsala 16–17 november 2012 göra en särskild satsning i kyrka och samhälle för en renässans för troheten och trohetslöftenas betydelse för makarna och föräldrarna i syfte att stärka barnens trygghet och ställning i familjen.

Motivering

Ärkebiskopens konferens för barn och unga i Uppsala 16–17 november 2012 kommer bland annat lyfta fram barnens rätt till andlighet, detta som en av de FN-stadgade rättigheter som Barnkonventionen ger och som det svenska samhället och dess ledande beslutsfattare allt för sällan uppmärksammar.

Barns rättigheter är också relaterade till det faktum att Svenska kyrkans präster viger tusentals par varje år och har på så sätt ett mycket stort ansvar att i församlingslivet och opinionsbildning, i handling och i ord, stödja och stärka äktenskapets sammanhållning – familjen och barnens trygghet i hemmet.

Utöver Guds välsignelse och kyrkans förbön för brudparet utgör löfterna om evig trohet en central del i vigselgudstjänsten. Vad som har lovats inför Gud, församling och varandra är på allvar, är på riktigt, är att tas på allvar – inte bara av brudparet, utan av kyrkan själv och det omgivande samhället, att verka stödjande i denna riktning.

Svenska kyrkans medverkar ju till att löften avges, löften för livet, inte bara för att göra ett ceremoniel vackert och högtidligt utan för att forma en gudstjänst i enlighet med vad kyrkan tror är Guds vilja och mening med oss människor.

De eviga löfterna, inte de tillfälliga för stunden avgivna, ingår som en omistlig del i vigselgudstjänsten för att kunna bli gift med en annan människa. Detta förpliktar för kyrkan att stödja och underhålla mer än vad som sker idag med så stor andel äktenskap upplösta och relationer brutna för återstoden av livet. Svenska kyrkans uppgift är med andra ord större och vidare än att kunna erbjuda, på sina håll, kyrklig familjerådgivning när och om äktenskapet och relationen befinner sig i en svår situation.

Få saker verkar dock så känsliga att diskutera och lyfta fram i den fria opinionsbildningen i det svenska samhället som att varje par och varje generation som har avgivit dessa löften också har ett ansvar mot varandra och eventuella barn samt dessutom samhället och kyrkan som helhet att visa på att brutna löften gör oss alla till förlorare.

Detta gäller inte minst barnen som bär en naturlig längtan och tro att de föräldrar som givit dem livet, och varifrån de kommer, också vill fortsatt vara en enhet tillsammans, att få fortsatt höra ihop socialt, biologiskt, juridiskt.

Svenska kyrkans tro är att det är Gud själv som fogat två människor samman. Äktenskapet stadfäster detta, för Guds skull, för makarnas skull, för samhällets skull.

De äktenskapslöften som givits inför Jesus Kristus i vigselgudstjänsten handlar ju ytterst om att ge paret stöd till att kunna leva i trygghet och tillit till varandra – baserat på trohet till varandra, trohet till de avgivna löften.

Äktenskapets idé och tanke är att man ska kunna lita på varandra när man är gift. Inte bara det, utan samtidigt veta inom vilka ramar svårigheter och bekymmer i samlivet ska hanteras. De är till för att överkommas genom att, i trohet mot trohetslöften, båda ödmjucar sig inför Gud och båda visar hänsyn till varandra – just inom äktenskapets och löftenas ram. Inte minst är detta ett vuxenansvar att ta – för barnens skull, för deras rätt till trygghet och förutsägbarhet i vardagslivet.

Eller för att uttrycka det på annat, minst lika kyrkligt, sätt: ”Vad som är lövat är lövat”, som man säger i valda delar av vårt land.

När allt fler människor, i samhället som helhet och inom kyrkan, ger upp sina trohetslöften, äktenskapslöften för livet, skadas tryggheten och tilliten, inte minst barnens. Vi blir alla förlorare, som individer, som familjer, som kyrka, som svenskt samhälle.

Det behövs en renässans för den eviga kärleken, att ta ställning för att inte ge upp troheten och äktenskapets trohetslöften, hur obekvämt än detta kan verka i dagens opinionsvindar och den tidsanda vi har med omfattande familjeupplösning.

Kyrkan gör något omistligt som motvikt genom att främja och medverka till att de eviga trohetslöften uttalas mellan makarna.

Hon kan dock mobilisera mycket mer för detta och för barnens rätt till trohet och trygghet i hemmet, utöver vad folkkyrkan redan gör idag.

En kyrka som gör så är trogen sig själv och sin uppdragsgivare – och barnen, vår gemensamma framtid.

Mora den 17 juli 2012

Lennart Sacrédeus (KR)